

[Hans Hedtoft.]

Fremgangsmaade til Løsning af den paa-gaaende Konflikt, som den nu foretrækker. Jeg har blot føjet til, at jeg i Betragtning af de ganske særlige Forhold, som jeg har redegjort for, ikke finder den konkrete foreslaaede Foranstaltning klog, rigtig eller hensigtsmæssig.

Saa beklager jeg meget, at jeg er kommet til at støde — jeg har stødt alle Parter i denne Diskussion —, at jeg *ogsaa* er kommet til at støde det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen, som var helt fornærmet over, at jeg om Det radikale Venstre havde brugt Udtrykket „Støtteparti“. Ja, hvordan skal jeg sige min Mening? Jeg er taknemlig for, at det ærede Medlem omtrent opfattede det som en Fornærmelse at blive kaldt saaledes, for det maatte man jo forstaa af Tonen, der blev anvendt over for mig. Jeg giver det ærede Medlem min uforbeholdne Undskyldning og deklarerer højtideligt fra denne Talerstol, at jeg med Udtrykket Støtteparti mente Støtteparti *för tillfället*. Men det ærede Medlems Reaktion siger jo et og andet om Bedømmelsen af den højtærede Regering i radikale Venstrekredse, saa at man kan komme til at foranledige et saadant Stemningsudbrud, som det ærede Medlem lod sig henrive til i Anledning af min Udtalelse. Den var altsaa ikke ment som nogen Fornærmelse, og det ærede Medlem har fuldkommen Ret, naar han siger, at Socialdemokratiet jo ogsaa i en Række Tilfælde har stemt sammen med Regeringen, har stemt for Forslag forelagt af den højtærede Regering. Det er fuldstændig rigtigt, men det var ikke rigtigt, naar det ærede Medlem kategorisk erklærede, at der ingen Tvivl var om, at hvis der i Dag havde siddet en socialdemokratisk Regering, var dette Forslag ogsaa kommet. Ja, jeg vilde være lige saa stor Demagog, som visse er over for mig, hvis jeg simpelt hen sagde: det er udelukket. Jeg vil sige det paa den Maade, at det betragter jeg ikke som udelukket, men jeg tror ærligt at kunne sige, at jeg betragter det som udelukket, at en socialdemokratisk Statsminister efter at have forelagt dette Forslag og efter fra Arbejderorganisationerne, de Organisationer, der repræsenterer Arbejderverdenen, at have faaet de indtrængende Henstillinger, vi fik om at følge en bestemt Fremgangsmaade, og efter at have mødt samme Forstaaelse — det vil jeg forudsætte — fra radikal og konservativ Side, som jeg mødte for mine Tanker i Udvalget, saa vilde have handlet, som Dagens højtærede Statsminister har handlet i den foreliggende Situation. Saa tror

jeg, der vilde være blevet taget baade de psykologiske og andre Hensyn, som er nødvendige i dette Øjeblik.

Det forstaa Statsministeren ikke. Han bad mig om at henholde mig til det, der foreligger, og at afstaa fra at granske Motiver. Jeg har ikke tillagt og vil aldrig tillægge den højtærede Statsminister uædle Motiver; jeg tror gerne, ja, jeg ved, at den højtærede Statsminister har til Hensigt at skaffe en Udvej, en Udgang og en saglig Udgang paa den foreliggende Sag, men jeg mener altsaa ikke, at den Udvej, Statsministeren nu fører igennem, er den rigtige.

Jeg skulde henholde mig til, hvad der foreligger. Ja, maa jeg kort gentage, hvad det er, der foreligger. Der forelaa efter første Behandling den Situation, at alle udvalgsberettigede Partier paa nær Partiet Venstre var enige om at bede den højtærede Statsminister medvirke til en eller anden Form for politisk Henvendelse til Forligsmanden, der muligjorde ny Mægling. Jeg kan ikke deltage i Diskussionen om alle Enkeltheder, om, hvad den ene og den anden Part har bedt om; det tør jeg ikke, der er det ærede Medlem Hr. Eiler Jensen og den højtærede Statsminister mere sagkyndige end jeg, men jeg ved, og deri har jeg Ret, jeg ved, at alle Parter paa nær Partiet Venstre efter dette Lovforslags Fremsættelse var enige om at bede den højtærede Statsminister deltage i en Henvendelse til Forligsmanden om at forsøge ny Mægling. Jeg ved en Ting til; jeg ved, at Forligsmanden erklærede sig villig hertil. Det er Situationen i en Nøddeskal. Og den tredie Ting, jeg ved, er, at den højtærede Statsminister sagde nej. Dette er Problemet, som det foreligger i Øjeblikket. Om den foreslaaede Fremgangsmaade er rigtig — ja, det mener den højtærede Statsminister ikke, med den Begrundelse, vi har hørt fremført her. Det skyldes maaske, at den højtærede Statsminister ikke begriber, at der er en ganske særlig Mentalitet, at der er alle de Hensyn, som jeg har nævnt, og som Lovgivningsmagten ikke burde overse. Det, jeg vil kalde Arbejdernes Solidaritetsmoral, er en social Realitet; det er en stærk social Realitet, og den kan ikke af den højtærede Statsminister blot afvises med at være noget negativt og noget, som man skal ringeagte. Denne Solidaritetsmoral kan misbruges, men den er en Realitet. Den kom til Udtryk under Afstemningen i anden Omgang hos Slagteriarbejderne, og det er ikke den højtærede Statsministers Skyld, hvis den ikke kommer til Udtryk i Form af Protest ved den Afstemning, der nu skal